

IN VENETIË

C.I.C.

Van Jeroen Vogel verschenen

In Australië: Twee jaar in het land daaronder
In Vietnam: Met 100cc van Saigon naar Hanoi
In Nederland: Op reis in een klein koninkrijk
In Cuba: De trein naar Guantánamo
In Venetië: C.I.C.

**U vindt alle informatie over de boeken en de schrijver op
www.deschrijvendereiziger.nl**

© 2021 Jeroen Vogel
ISBN 9789464350081

Eindredactie: Sharai Hoekema

Omslag: Ashraful Islam,
gebaseerd op een ontwerp van Roel Heidema,
naar een idee van Jeroen Vogel

Alle rechten voorbehouden.

Jeroen Vogel

IN VENETIË

C.I.C.

OVER DE AUTEUR

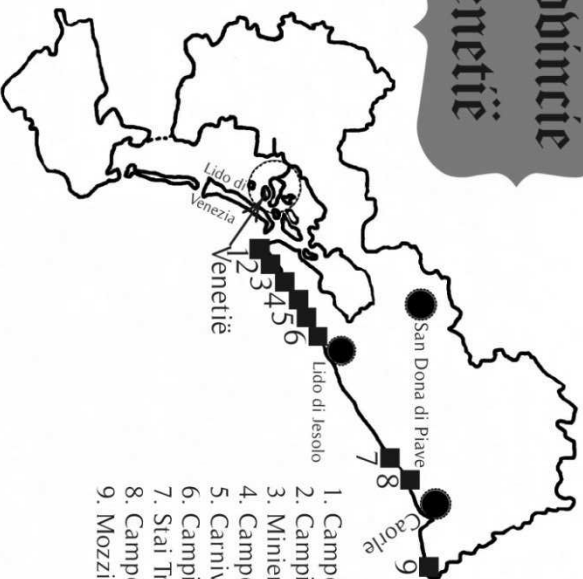
Jeroen Vogel (Hoorn, 1981) is schrijver van uiteenlopende reisverhalen. Op 18-jarige leeftijd ging hij als uitwisselingsstudent naar de Verenigde Staten en keerde terug met het reisvirus. Sindsdien is hij tot zijn 30ste op vele werkvakanties geweest.

De laatste jaren kenmerken zijn reizen zich vooral door een hoog 'trektochtgehalte,' waarbij het startpunt en de bestemming bekend zijn, maar de reis zelf in alle vrijheid verloopt. Op deze manier reisde hij in 2015 met het openbaar vervoer van de ijsberen naar de pinguïns. En in 2018 werd hij de eerste man ooit die de "Bryson Lijn" bewandelde, geïnspireerd door de Amerikaans-Engelse reisschrijver Bill Bryson en diens boek *The Road to Little Dribbling*.

INHOUD

1. BUSRIT	<i>9</i>
2. ARBEID	<i>21</i>
3. STEVEN	<i>35</i>
4. INDRUK	<i>47</i>
5. SAINTS	<i>61</i>
6. BOENEN	<i>73</i>
7. URSULA	<i>82</i>
8. FILTER	<i>96</i>
9. FIKSER	<i>110</i>
10. EXODUS	<i>123</i>
11. LESSEN	<i>143</i>

Province Venetie

1. Campeggio di Mare
2. Camping Soleil
3. Miniera d'Oro
4. Campeggio l'Avvoltoio
5. Carnival
6. Camping Pigna
7. Stai Tranquillo
8. Campeggio Caorle
9. Mozzie Swamp

Akte één

De montageperiode

1.

BUSRIT

‘Dames en heren, zo dadelijk: Utrecht Centraal.’

Nu al?

Met een zwaar hoofd stond ik op. De wekker was vanmorgen om 3.15 uur afgegaan. De slaperige gezichten van mijn medereizigers waren mijn reflectie. De intercity uit Amsterdam rolde het station in en kwam tot stilstand.

Met mijn trekkersrugzak aan één schouder liep ik naar het Jaarbeursplein, achter het station, en stak daar een sigaret op. Ik was een klein halfuur te vroeg; het was 06.35 uur. Het allereerste daglicht begon door te breken. Ik snoof de frisse ochtendlucht op. Er was nog niemand. Mooi. Eerst even wakker worden.

Een man van eind veertig, begin vijftig en een donkerblond meisje van ongeveer 19 jaar oud kwamen weifelend mijn kant opgelopen. *Ga weg*, dacht ik.

‘Goedemorgen,’ zei hij met een excuserend gebaar. ‘Jij wacht zeker ook op het busje naar Italië?’

‘Ja,’ mompelde ik, een wolk sigarettenrook uitblazend.

Hij knikte opgelucht. ‘Ah, mooi, mooi. Vind je het goed als we hier met jou wachten?’

Verdomme. ‘Tuurlijk.’

De man was een vader die zijn dochter kwam afzetten. Al snel verschenen er meer ouders en hun kroost (‘Wachten jullie op het busje naar Italië?’). De gezinnen vormden subgroepjes binnen een aanzwelende kluit van uiteindelijk twintig man. Ik telde vijf personen, vier meisjes en één jongen, die rond de 19 of 20 waren en bagage bij zich hadden. Bijna niemand zei iets. Het gelaten wachten was op het moment van afscheid, het avontuur dat op het punt stond te beginnen. Ik stak nog

een sigaret op. Het busje was laat.

Toen ik 12 jaar oud was, ging ons gezin op vakantie naar Zuid-Frankrijk en overnachtte onderweg op een Normandische camping in een bungalowtent van Eurosites. Dit bedrijf huurde op gigantische campings – met duizenden staanplaatsen, zwemparadijzen, sportvelden, meerdere restaurants, winkeltjes en bars – seizoensplaatsen voor hun volledig uitgeruste bungalowtenten en stacaravans. Deze accommodaties werden op hun beurt verhuurd aan vakantievierende gezinnen. Voor de dienstverlening, schoonmaak en uitvoering van klein onderhoud stationeerde Eurosites eigen medewerkers op de campings. Deze zogenaamde campingmedewerkers (of *campsite couriers*) woonden in een voor gastgebruik afgeschreven bungalowtent of stacaravan en hadden een eigen receptietent waar hun gasten terecht konden met vragen.

Bij hun receptietent werden we welkom geheten door een medewerker die prinsheerlijk in een strandstoel zat en eruit zag als een vakantieganger. De jongen van hooguit 20 jaar droeg een zonnebril, shirt, korte broek en sandalen. Hij verwelkomde ons, registreerde onze aankomst, sprong op zijn mountainbike en gidste ons naar onze bungalowtent. Vanaf de achterbank staarde ik vol bewondering naar hem – kreeg hij hiervoor betaald? Was dit een baan? Dit wilde ik ook!

Zo geschiedde.

In 2002 vertrok ik naar Kroatië voor mijn eerste seizoen als campingmedewerker. Vijf maanden lang was ik te vinden op een megacamping genaamd Lanternacamp, nabij Poreč, gehuld in het uniform van Anglocamp. We maakten overdag gemiddeld vier accommodaties schoon, wachtten vanaf 15.00 uur op nieuwe aankomsten en liepen 's avonds nog een gastenronde. Het was een geweldige ervaring die naar meer smaakte.

De tweede keer, in 2006, koos ik echter niet voor Anglocamp. Familycamp, een middelgroot bedrijf, werkte met kleinere teams en een schoonmaakborg, zodat de gasten hun stacaravan of bungalowtent bij vertrek weer schoon moesten opleveren. Een Familycamper hoefde daarna alleen nog maar de puntjes op de i te zetten. Van april tot oktober vertoefde ik op Campeggio Caorle, direct aan de Adriatische Kust in de provincie Venetië. Vanwege mijn ervaring bij Anglocamp had Familycamp me aangenomen als teamleider: ik was een zogenaamde *Courier In Charge* (C.I.C., op z'n Engels uitgesproken). Verrassend genoeg – want ik was geen geboren leidinggevende – ging het me goed af.

Tegen het einde van dit tweede seizoen las ik in *De Telegraaf* een personeelsadvertentie voor reisleiders in de Verenigde Staten. Ik solliciteerde, doorliep twee zware selectiedagen in Antwerpen en werd zowaar aangenomen. Vanaf dat moment zag ik het helemaal voor me: zeven

maanden lang zou ik Europese reisgezelschappen met dikke beurzen informeren over de geschiedenis, cultuur en gewoonten van de vele gebieden waar we doorheen reisden. Ik zou voorin de bus zitten, microfoon in de hand en me volledig storten op de ideale mix van mijn drie grote passies: Amerika, antropologie en moderne geschiedenis. En er nog goed voor betaald worden, ook: \$5000 per maand.

Het mocht niet zo zijn. De Amerikaanse immigratiedienst deed moeilijk. Het was 2007; er stond een miskleun van een Republikeinse president aan het federale roer. Steeds opnieuw werd de aanvraag voor de werkvergunning afgewezen. Het getraineer werd door mijn nieuwe werkgever aangevochten met behulp van peperdure immigratieadvocaten. En ik wachtte af, steeds langer, kreeg steeds weer nul op het rekest. Mijn geld en geduld raakten op. Op een gegeven moment geloofde ik er niet meer in en trok me terug.

Om alsnog snel aan een buitenlands avontuur te kunnen beginnen, belde ik de afdeling Personeelszaken van Familycamp met de vraag of ze nog een C.I.C. nodig hadden. Het antwoord was ja. Zodoende stond ik vandaag, acht dagen na dat eerste telefoontje, en evenals vorig jaar, op het Utrechtse Jaarbeursplein op het busje te wachten dat een groepje campingmedewerkers naar de provincie Venetië zou brengen.

Familycamp had een dag later teruggebeld met de vraag of ik wilde fungeren als co-bestuurder van het busje. ‘Want totdat jij solliciteerde,’ zei de medewerkster van de afdeling Personeelszaken, ‘was Julian de enige campingmedewerker met een rijbewijs. En hij wilde best het busje naar Italië rijden, mits er een tweede bestuurder zou zijn. Jij hebt ook een rijbewijs en je weet zelfs de weg daar. Mooier kan bijna niet, toch?’

‘Inderdaad,’ had ik beaamd. ‘Ik wil wel rijden, hoor. En wie haalt dan het busje op bij het hoofdkantoor?’

‘Julian. Hij woont in De Rijk, dus dat is voor hem een kleine moeite.’

‘De Rijk? Daar ben ik laatst nog doorheen gefietst.’ Ik wist precies waar dat dorp lag. ‘Zou je aan hem willen vragen of hij me om halfzes kan oppikken bij station Purmerend Overwhere? Het is voor hem maximaal tien minuten omrijden en ik kan dan anderhalf uur langer slapen. Dat is wel zo veilig als ik nog honderden kilometers moet rijden.’

Ze gaf de vraag door; het antwoord was nee. ‘Hij wil meteen de snelweg op en niet via allerlei treinstations omrijden om mensen op te pikken.’

Had ze de stationsnaam eigenlijk wel genoemd, vroeg ik me later af. Het antwoord is tenslotte alleen relevant als je de juiste vraag stelt.

Om tien over zeven kwam een achtpersoonsbusje de hoek om gereden. Achter het stuur zat een man met blond krulletjeshaar. Naast hem zat –

zag ik dat nou goed? – een medepassagier. Hij bracht het voertuig voorzichtig tot stilstand naast de stoeprand. Ik opende de achterklep en gooide mijn trekkersrugzak in de linkerhoek. Terwijl de vaders zich bezighielden met de bagage van hun dochters, barstten enkele moeders in huilen uit. Ja, zo'n afscheid is nog een hele toestand: de achterblijvers beseffen dat dadelijk het gat gaat ontstaan dat de vertrekkers – die alleen maar denkt aan het avontuur – creëert.

Ik schoof de zijdeur open. 'Goedemorgen.'

De blonde bestuurder draaide zich om. 'Goedemorgen. Oh, ben jij toevallig Jeroen?'

'Ja. En jij bent Julian, zeker?'

'Klopt. Jij bent degene die de halve rit zou rijden, toch?'

Ik knikte kort. 'Ja.' En ik plofte op de achterbank neer in de hoek.

Met zijn blonde krullenkop en brede, ronde neus leek hij me een sympathieke kerel. De zwartharige vrouw op de passagiersstoel was zijn vriendin Angela. Ze oogde een beetje volks, op een gezellige manier. Angela leunde naar buiten, waar een paar huilende moeders nog immer door hun vertrekkende dochters werden getroost. 'We moeten gaan, hoor,' zei ze.

Iedereen stapte in en de schuifdeur werd gesloten. Julian bracht het busje in beweging. Twintig handen zwaaiden naar elkaar. Toen draaiden we de hoek om en hield het gezwaai op. Het avontuur was begonnen.

We verlieten Utrecht kort voor halfacht.

Vooralsnog zei niemand iets. Misschien was het verlegenheid – koud-watervrees – of het vroege tijdstip. En maar goed ook. Met gestrekte benen sloot ik mijn ogen, maar zodra er een oneffenheid optrad – een bocht, verandering van snelheid – schoten mijn ogen weer open. Waardeloos.

Na een paar uurtjes reed Julian ter hoogte van Frankfurt een parkeerplaats naast de Autobahn op.

'*Are we there yet?*' vroeg de andere jongen met de stem van Donkey uit *Shrek*. Hij onderbrak daarmee de onwennige stilte die sinds het vertrek uit Utrecht had geheerst. Zijn naam was Robbie, een 19-jarige met kort, krullend haar en kuiltjes in de wangen die van zijn gezicht een pretbekkie maakten.

'Jeroen?' vroeg Julian. Hij maakte oogcontact via de achteruitkijkspiegel. 'Kun jij een stuk rijden?'

Verdomme. 'Eerst een kop koffie.'

Een kwartier later nam Julian naast Angela plaats op de voorbank. Ik stuurde het voertuig terug richting de Autobahn en vroeg aan het stel: 'Is dit jullie eerste keer bij Familycamp?' Door een gesprek te voeren hoopte

ik alert te blijven.

‘Nou, wij gaan sowieso voor de eerste keer campingwerk doen,’ zei Julian. ‘We hebben gekozen voor een reizend bestaan.’

‘We hebben al onze bezittingen verkocht en willen nu dit soort dingen doen,’ vertelde Angela. ‘We houden een minimum van 10.000 euro op de bank en werken alleen als het financieel nodig is.’

Een moedig besluit. Dit hoorde je vaak in vrije landen als Australië, Nieuw-Zeeland, de Verenigde Staten en Canada. In die landen hoef je niet op een adres ingeschreven te staan, zoals in Nederland wel verplicht is. Een Nederlandse “nomade” is afhankelijk van de goedheid van een huiseigenaar.

‘Ja, wij staan ingeschreven bij de ouders van Angela in De Rijp,’ zei Julian, ‘en daar verblijven we ook als we in Nederland zijn. Hun huis is gelukkig vrij groot.’

Na een tijdje achter het stuur kon ik toch nog maar nauwelijks mijn ogen open houden. Het enige dat ik deed, was het busje tussen de lijnen van onze rijbaan houden. Julian nam het na Neurenberg, twee uur later, gelukkig alweer over.

‘Are we there yet?’

Ik probeerde opnieuw – tevergeefs – een beetje te slapen. Het was inmiddels halverwege de dag en de passagiers waren met elkaar in gesprek geraakt. Van de vier meiden was alleen Guusje wat ouder. Zij zou ook als Courier In Charge aan de slag gaan. Toevallig op Campeggio Caorle, waar ik het vorige seizoen die rol vervulde. Ingrid en Sennah hadden al uitgevogeld dat ze op dezelfde camping werden gestationeerd, Campeggio l’Avvoltoio. Nevaeh ging als *returnee* – dit werd haar tweede seizoen – terug naar Carnival en Robbie zou op Camping Soleil gaan werken. Zo werden de eerste wetenswaardigheden uitgewisseld.

‘Are we there yet?’ mimikte Robbie Donkey toen we pal over de grens, nabij Salzburg, stopten voor het avondeten.

‘Ik heb nu *op z’n minst* de halve reis gereden,’ zei Julian. ‘Rijd jij de rest?’

Het avondeten en twee blikjes Red Bull gaven me geen nieuwe energie.

‘Ik ben doodop,’ mompelde ik, het busje startend. ‘Véél te weinig slaap gehad.’

‘Wil je een banaan?’ vroeg Julian. ‘Daar krijg je energie van.’

Ik at de banaan, maar als energiebron was het geen partij voor mijn gebrek eraan.

‘Je moet het van me overnemen,’ zei ik halverwege Oostenrijk.

Julian’s gezicht sprak boekdelen. *Karma*, was het enige wat ik dacht. Niet dat ik hem expres liet rijden. Het was simpelweg de enige manier om ons veilig op de bestemming te krijgen. Tegen het einde van de reis

kon ik echter niet anders. Van alle mensen aan boord had ik als enige het stuk over de binnenwegen van de provincie Venetië – tussen San Dona di Piave en Ca’Savio – al eens eerder gereden.

Rond middernacht reden we de Via Fausta op, de lange weg over het schiereiland Cavallino-Treporti tussen de Laguna Veneta en de Adriatische Zee. Bij de nieuwe rotonde in het dorp Ca’Savio sloeg ik linksaf richting de sliert campings aan de kust en stopte voor het gesloten schuifhek van Camping Soleil. De kwelling was voorbij. Godzijdank.

* * *

De felle ochtendzon scheen door de kier tussen de twee gordijnen precies in mijn gezicht. De gloed wekte me op een vredige, aangename manier na een volle acht uur slaap. Op de rand van het bed rekte ik me uit. Het verschil met gisteren was opmerkelijk. Ik voelde me zelfs energiek genoeg om dat busje in mijn eentje naar Italië te rijden.

Ik opende de gordijnen en het raam. De heerlijk zoete geur van naaldbos golfde meteen naar binnen. Ik stak mijn hoofd naar buiten en zoog mijn longen vol. Toen ik me omdraaide om me aan te kleden, viel het me pas op dat er een muffe lucht in het kinderslaapkamertje hing – de geur van een stacaravan die van oktober tot april op slot had gezeten. Direct opende ik de deur naar de woonkamer om het te laten doorwaaien.

Op de houten veranda stond een jongen met kortgeschoren haar. Hij blies een wolk sigarettenrook uit terwijl hij de stille omgeving in zich opnam. Ik kon me vaag herinneren dat ik me gisteravond aan iemand – aan hem, zeker – had voorgesteld, maar kon me met geen mogelijkheid een naam voor de geest halen.

‘Goedemorgen,’ zei ik, ook een sigaret opstekend.

Hij draaide zich om. ‘Goeiemorgen. Goed geslapen?’

‘Dat kun je wel zeggen, ja. Ik was zo moe dat ik niet eens je naam heb onthouden. Sorry hoor, maar...’

‘Geen probleem. Ik ben Steven.’ Hij sprak het op z’n Engels uit. Qua gezichtsvorm leek hij een klein beetje op een jonge Fidel Castro.

‘Je klinkt Amsterdams.’

‘Ik kom uit Zaandam. En jij?’

‘Hoorn.’

‘Mijn vriendin woont in Hoorn.’ Hij beschreef haar straat, de naam wist hij niet meer. Het klonk alsof het nabij het stadsplein in het oude centrum lag.

‘Ze zal wel balen dat je er vijf maanden lang niet bent,’ zei ik.

Hij lachte en maakte een kort wegwerpgebaar. ‘Dat valt wel mee,

weet je. Ik heb het soort van uitgemaakt voordat ik vertrok.’

Ik fronste. ‘Soort van?’

‘Ja, soort van, ja.’ Hij nam geprikkeld een hijs. ‘Op welke camping ga jij werken?’

De geïrriteerde reactie leek me iets om rekening mee te houden. Niet te dichtbij komen, niet vragen om nadere verklaringen. Liever oppervlakkig, koetjes en kalfjes, de waan van alledag. ‘Campeggio di Mare,’ antwoordde ik. ‘En jij?’

‘Camping Pigna. Ik word daar de Courier In Charge.’

Op de meeste campings stationeerde Familycamp twee camping-medewerkers. Zulke duo’s deelden hun verantwoordelijkheden gelijkwaardig, hoewel de één misschien beter was in het bijhouden van de administratie dan de ander, die bijvoorbeeld weer liever met klein onderhoud in de weer was.

Op campings met meer dan vijfendertig accommodaties werkten echter vier mensen, waardoor er sprake was van een team. Eén van hen was “in charge” – de teamleider maakte de werkschema’s, hield de administratie bij, besloot wie welke accommodatie schoonmaakte, onderhield het contact met de regiomanager en werd voor het reilen en zeilen op de camping verantwoordelijk gehouden. Daartegenover stond enkele honderden euro’s meer loon. Voor veel jonge mensen – Steven was 23 jaar oud, Guusje 24 en ik 25 – was het hun eerste leidinggevende functie.

Stagiairs, tenslotte, mochten alleen op campings werken met een campingmedewerker of een C.I.C. Een duo dat uit twee stagiairs bestond was dus uitgesloten.

Ik keek naar de tijd op m’n mobieltje. Het was tien voor acht; om halfnegen begon het ontbijt.

‘Wou jij nog douchen voor je werkdag begint?’

‘Ik ben vrij vandaag,’ zei Steven. ‘Maar ga je gang – ik douche altijd ‘s avonds, want dan heb ik meer tijd.’

‘Maar alleen de mensen die gisteren zijn aangekomen, zijn vandaag toch vrij?’

‘Dat klopt,’ beaamde hij met een klein lachje. ‘Ik ben gistermiddag aangekomen.’

‘Hoe kan dat? Er was gisteren toch maar één busje?’

‘Geen idee. Ik ben met het vliegtuig gekomen.’

Mijn mond viel open. ‘Was dat een optie, dan?’

Hij grijnsde. ‘Nee, maar ik heb die optie gecreëerd, weet je. Ze wilden eerst dat ik met jullie mee zou rijden, maar ik heb gezegd dat ik wagenziek word. Toen hebben ze een vliegticket voor me gekocht.’

Ik wou nog zeggen dat hij goed voor zichzelf zorgde, maar hield me wijselijk in.

Steven drukte zijn peuk uit en liep naar binnen. Het kleine vlechtje

aan de achterkant van z'n korte kop sprong in het oog. Ik grinnikte. Wat een figuur.

Voor een goed materialistisch overzicht van mijn minimalistische bestaan stalde ik na het douchen al mijn spullen uit op het ongebruikte eenpersoonsbed onder het raam. Er ontbrak iets. Het viel me direct op. Mijn waardevollere spullen – portemonnee, huissleutels, elektronica – lagen er. Maar waar was het belangrijkste... Er stond me vaag iets bij.

Ik liep de woonkamer in. 'Steven?'

'Ja?' klonk het vanuit de ouderslaapkamer.

'M'n paspoort. Had ik die...'

Hij stak zijn hoofd naar buiten. 'Ik had gisteravond aangeboden om die in de kluis te leggen, weet je nog? Je hebt 'm toen aan me gegeven. Hij ligt hier in de kluis.'

'Ik was er gisteravond niet helemaal bij,' excuseerde ik mompelend. Wie zou er in zijn normale doen nou zijn paspoort aan een wildvreemde afgeven?

Met een sigaret in de hand liepen we even voor halfnegen naar de kooktent, een afgedankte bungalowtent zonder slaapcabines, waar het personeel tijdens de montageperiode haar maaltijden nuttigde. (Het was ons verboden om in de stacaravans zelf te koken.) Op één van de twee tuintafels in de kooktent lagen borden, boterhammen, kaas en broodbeleg. Ik bestudeerde het vanuit de deuropening terwijl ik mijn sigaret oprookte. Alleen het brood ontbrak nog.

'Goed geslapen?' vroeg een vriendelijke mannenstem achter me.

Ik draaide me om. De nieuwe regiomanager voor de provincie Venetië kwam met twee papieren zakken vol broodjes aangelopen. Hij was kaal en wat klein van stuk. Een stuk amicaler dan zijn botte voorganger. Dat was me gisteravond, toen hij de campingpoort voor ons kwam openen, meteen opgevallen. Hij had een intelligente en prettige blik die hem benaderbaar maakte. Door zijn kale kop was het alleen lastig om zijn leeftijd te schatten, maar daar kwam ik nog wel achter.

'En of,' zei ik, aan de kant stappend om hem te laten passeren.

'Goed om te horen.' Hij zette de papieren zakken voorzichtig neer op de lege tuintafel. 'Je zag gisteravond zo wit.'

'Ik was doodop. Ik heb niet eens je naam onthouden.'

Hij draaide zich met een lachje naar me toe. 'Ronald. En jij bent Jeroen, toch?'

'Hé, baas!' riep Robbie op dat moment, de tent betredend. Hij staarde Ronald gefrustreerd aan, maar die blik had ook iets uitdagends. 'Mijn radio doet het niet.'

Het lachje verdween. 'Jouw radio?'

'Ja, je weet wel. De radio in mijn stacaravan. Hij is naar de tering.'